

наединѣ пѣть Радомиръ изгуби милость—тѣ. Защо, не ся знае. Едни казвать, зашто-то ся усѣди да помьре царя за нѣговѣж—тѣ распустижѣть; другы, зашто-то царь—тѣ подушилъ у него Българско родолюбіе. Само толкова ся знае, че Маноилъ Комнень, кога-то отдалѣчи отъ себе—си Радомира, взе другѣ политикѣ; той най—напрѣдъ начнѣ да ся бие съ Ругерь Сицилійскый, послѣ съ турекыя Султанъ Азединъ, а съ Сърбы—ты, кои-то бѣхѣ ся побунили, много злѣ постѣли. Радомиръ си дойде въ Търново, живѣяше тихо и примѣрно, посвяти ся на наукѣ и добротинство, страшно противящицѣ ся на дворскѣж—тѣ раскошность. Всичкы—ты боеве Емануиловы наричаше злочести, а най—много бѣше му жаль за луды—ты Сърбы, кои-то навлѣкохѣ на себе отмѣстително—то царево оружіе. Сегасъ тогасъ проговаряше ся, какво Сурсовуль ще ся върне пакъ въ двора.

Тоя гласъ бѣше тогасъ повече за вѣрване, кога-то Маноилъ умрѣ, а на престола стѣпи дванадесятилѣтный Алексій II. подѣ майчино си управление. Говоряше ся, какво ще управлява държавѣж—тѣ искусный—тѣ, почтенный—тѣ и съ своѣж—тѣ приверженость камъ престола познатый Радомиръ, на кого-то въ това врѣмя глава—та ся покрываше вѣчь съ бѣлы влакна. Нѣ стрикъ—тѣ на младыа Алексій осуети надѣждѣж—тѣ на Българы—ты; той ся прогласи испървѣ регентъ (управитель), послѣ короняса внукѣ си, слѣдѣ това го уби и провѣзгласи себе—си за царь подѣ имя Андроникъ I. Комненичъ. Радомиръ останѣ въ своѣж—тѣ самотѣж въ мѣсто—то, гдѣ—то бѣ ся родилъ, заобыколенъ отъ прѣатели и надвигатели, распростираѣщицѣ около себе търпѣніе и чяканіе.
